

Arrest

nr. 246 981 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 april 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 oktober 2019.

1.3. Op 21 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse moslima te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 7 januari 1978 te Sharjah, Verenigde Arabische Emiraten. U woonde daar tot de leeftijd van 15 jaar omdat uw ouders daar werkten als leerkracht. Vervolgens bent u naar Gaza gegaan aangezien uw ouders van Deir El Belah afkomstig zijn. U trouwde op 5 september 2002 met S.(...) I.(...). U kreeg samen 4 kinderen. Uw echtgenoot is bij UNRWA geregistreerd. U studeerde af als fysiotherapeut en werkte als dusdanig sinds 2001 in verschillende ziekenhuizen in Gaza. U werkte als fysiotherapeut van 2006 tot uw vertrek in het Al Shifa ziekenhuis.

Hamas kwam in 2007 aan de macht in Gaza en nam ook de controle over van het ziekenhuis waar u werkte. De eerste jaren na de machtsovername kende u geen problemen. U droeg een hoofddoek en maakte geen noemenswaardige incidenten mee. Enkel bij de geboorte van uw zoon B.(...) kreeg u te horen van uw ziekenhuisdirecteur dat u naar uw werk moest gaan of anders zou de vrouwenpolitie gestuurd worden. Toch bleef u nog een jaar thuis. In 2010/2011 moedigde het ziekenhuis u aan om een project binnen te halen maar wanneer u dat effectief ook lukte, betrok de directie iemand van hun kant bij het project. U diende deze persoon op te leiden. Dat was niet naar uw zin en u gaf commentaar. U werd vervolgens overgeplaatst naar een andere afdeling, iets wat u later nog enkele keren is overkomen. Verder verbood de directie u om les te gaan geven in de universiteit Al Azhar. Daarnaast werden collega's van u afgeraden om met u contact te hebben of ze werden naar een andere afdeling gestuurd. Daarenboven kon u niet de kleren dragen die u wou. U werd verplicht om lange, zwarte kleren aan te doen en een hoofddoek te dragen. U werd tevens ondervraagd in 2010 en 2012 door de directeur. U werd beschuldigd van het ophitsen van collega's en van onprofessioneel gedrag. De bedoeling was om u zwart te maken. Concrete zaken werden u niet gevraagd. In 2012 kreeg u ook te horen dat u niet meer voor mannen mocht zorgen. U gehoorzaamde die eis niet en werd overgeplaatst naar een andere dienst. In 2013 kreeg u, via Noorse contacten, de kans om een opleiding te volgen in Noorwegen. Omdat die contactpersoon, een Noorse dokter, veel projecten binnenhaalde voor het ziekenhuis werd u dat niet geweigerd door de ziekenhuisdirectie. Bij uw terugkeer uit Noorwegen werd u een derde keer ondervraagd en werd u aangesproken over ongepast gedrag. Opnieuw was het de bedoeling om u zwart te maken. Bij uw terugkeer werd u ook van de ene dienst naar de andere overgeplaatst. Er werd ook regelmatig geroddeld over u op uw werkplaats. In 2016 kwam er een kans om te gaan studeren in Groot-Brittannië. U kwam als beste uit de test maar de kans om er te gaan studeren werd u ontnomen door het ministerie van gezondheid. U werd een laatste keer ondervraagd door de ziekenhuisdirecteur in 2018. Dat jaar kreeg u ook thuis bezoek van twee gesluierde vrouwen die u bedreigden omwille van uw kritiek op Hamas, omwille het feit dat u een neuspiercing droeg en omdat u zozegged collega's ophitst.

U stelde ook dat uw echtgenoot problemen heeft meegemaakt omwille van uw problemen. Zijn camera's werden meermaals in beslag genomen en hij werd verschillende keren niet toegelaten om te filmen ondanks het feit dat hij voor een Europees agentschap werkt.

Op 26 mei 2018 verliet u Gaza via Rafah-crossing aan de hand van uw paspoort voorzien van een Noors visum. U was immers opnieuw uitgenodigd in Noorwegen om er een opleiding te volgen. U trok na het voltooien van uw opleiding na een tweetal weken naar Duitsland waar u drie maanden verbleef alvorens uit te wijken naar België waar u op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met een Schengenvisum geldig van 27/05/2018 tot 1/07/2018 en uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 22/04/2013.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van het certificaat dat u een opleiding hebt gevolgd in Noorwegen, een kopie van een autorisatie om uw beroep als fysiotherapeut uit te oefenen, een kopie van uw aanstelling door het ministerie van gezondheid voor het Europees ziekenhuis in Gaza, een kopie van uw overplaatsing naar het Al Shifa ziekenhuis, twee kopieën van documenten van Hamas betreffende de inbeslagname van uw echtgenotes camera, een foto van het medisch toestel dat Hamas van u heeft afgenomen, twee foto's van uw tijdens de oorlog beschadigde woning, een attest van de psychotherapeut uit België waaruit blijkt dat u tussen maart 2019 en juni 2019 in behandeling was en dat u gestresseerd, angstig en waakzaam bent.

U maakte na uw persoonlijk onderhoud een kopie van de UNRWA-registratiekaart van uw gezin over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet niettegenstaande u een attest van een Belgische psychotherapeut neerlegt waaruit blijkt dat u gestresseerd, angstig en waakzaam bent, worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo maakte u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u in het kader van het onderzoek naar bijzondere procedurele noden gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas kunnen bemoeilijken – noch voor het Commissariaat-generaal enig gewag van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Niettegenstaande u te kennen gaf dat u op de UNRWA-registratiekaart van uw echtgenoot (CGVS, p. 12) – die in tegenstelling tot u wel een vluchteling is (CGVS, p. 4) – staat, blijkt uit de door u na het persoonlijk onderhoud ingediende UNRWA-registratiekaart, dat u hierop niet vermeld staat, waardoor het CGVS meent op goede grond te kunnen besluiten dat u persoonlijk niet geregistreerd bent bij UNRWA en dat u persoonlijk nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest voor uw leven (CGVS, p. 18). U werd immers geïnterviewd door en kende al verschillende jaren problemen met de directie van uw ziekenhuis, die onder de controle staat van Hamas. Deze feiten kunnen om de volgende redenen noch als geloofwaardig, noch als gegrond worden beschouwd:

Vooreerst kunnen de aangehaalde feiten niet als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd. U haalde aan dat u 4 keer werd ondervraagd door de directeur, in het bijzijn van 2 mensen van de administratie (CGVS, p.15). U werd tijdens die 4 gesprekken telkens de les gespeld. De eerste keer werd u aangesproken op uw bezoek naar Hadasa en werd u beschuldigd dat u van joden houdt (CGVS, p. 12). De volgende keer werd u aangesproken over uw omgang met mannen en over het feit dat u broeken droeg. De derde keer probeerden ze uw reputatie zwart te maken en beweerden ze dat u een relatie had met een collega (CGVS, p.12). Het laatste gesprek vond plaats in 2018. Daarnaast werd u regelmatig overgeplaatst van de ene dienst naar de andere (CGVS, p.12, 14 en 15). Er werd over u geroddeld op de werkvloer (CGVS, p.12) en uw collega's werden afgeraden om tegen u te praten (CGVS, p.13). Niettegenstaande u in 2013 en 2018 met de goedkeuring van de ziekenhuisdirectie naar Noorwegen ging, meent u dat professionele kansen werden ontzegd omdat u geen opleiding in Groot-Brittannië en Egypte mocht volgen (CGVS, p.12, 14 en 17). Daarenboven kon u niet de kleren dragen die u wou. U werd verplicht om lange, zwarte kleren aan te doen en een hoofddoek te dragen. Geen van deze feiten kunnen evenwel in alle redelijkheid niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, ondanks uw bewering reeds sinds 2010/2011 problemen te hebben met de Hamas-directie van uw ziekenhuis, kon blijven werken in het ziekenhuis tot uw vertrek naar een door het ziekenhuis goedgekeurd project in Noorwegen in 2018. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u bekwaam was, dat ze u niet konden ontslaan omdat u reeds voor de komst van Hamas aan het werk was gesteld en dat Hamas u niet met rust wilde laten. Dergelijke repliek weet in het licht van uw verklaringen dat uw andere collega's die weigerden te werken voor Hamas

werden ontvoerd of beschoten (CGVS, p. 14) niet te overtuigen. In hetzelfde licht is de toelating van de Hamas-ziekenhuisdirectie om u in 2013 en 2018 naar Noorwegen te laten gaan voor een professionele bijscholing omdat de directie geen andere keuze had daar Noorwegen zelf uw naam naar voren had geschoven en de ziekenhuisdirectie verdere projecten niet in het gedrang wou brengen niet te rijmen met uw bewering dat u op het werk verweten werd verlichtende ideeën te hebben waarbij tevens geprobeerd werd te vermijden dat u met buitenlanders zou werken (CGVS, p. 12).

De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen (u wordt op uw werkvloer gevisieerd waardoor uiteindelijk ook twee vrouwen naar uw woning kwamen en u daarop aanspraken en bedreigden) worden daarenboven ondermijnd doordat u geen verzoek om internationale bescherming indiende bij uw bezoek aan Noorwegen in 2013 en tijdens uw reisweg die u hebt gemaakt om in 2018 naar België te komen. In 2013 verbleef u in Noorwegen om een opleiding te volgen. U gaf echter aan dat u in 2010 en 2012 reeds was ondervraagd. U kende ook al andere problemen zoals het overgeplaatst worden naar andere afdelingen en uw collega's werden al afgeraden om met u te praten (CGVS, p.13). Ondanks dat u toen dus al gevisieerd werd, vroeg u geen internationale bescherming en keerde u terug naar Gaza. U komt niet verder dan te stellen dat dit kwam doordat u de specialisatie die u had opgedaan, wou toepassen in Gaza en omdat u zo iets niet kan beslissen als u een gezin heeft (CGVS, p.17). In 2018 reisde u opnieuw naar Noorwegen om een opleiding te volgen. U vroeg toen opnieuw geen internationale bescherming aan. U geeft aan dat u dat nochtans kon maar dat u dat niet deed omwille van het feit dat gezinshereniging daar moeilijk zou zijn (CGVS, p.8). Nadien reisde u door naar Duitsland waar u 3 maanden verbleef. U vroeg er evenmin internationale bescherming aan omdat het moeilijk zou zijn om documenten en gezinshereniging te krijgen (CGVS, p.8). Uw houding stemt niet overeen met of getuigt niet van het hebben van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig en ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermd Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u beschikt over een universitair diploma van fysiotherapie en dat u, sinds u afgestudeerd bent, 11 jaar ononderbroken werkzaam bent geweest als fysiotherapeut tot uw vertrek (CGVS, p.9). Gelet op het ongeloofwaardig beeld dat u schetst van de door u ervaren moeilijkheden op uw werkvloer, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit niets dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst niet in staat zal zijn om een inkomen te genereren. Daarnaast is uw echtgenoot ook werkzaam als fotograaf voor de journalistiek (CGVS, p.4). Uw dochter ging 1 jaar naar een UNRWA-school maar u heeft haar naar een andere school gestuurd (CGVS, p.5). Ook uw andere kinderen gaan naar een privéschool: Rosery Sisters school (CGVS, p.4). U beweert dat de kost voor deze school 230 euro per jaar bedraagt (CGVS, p.12). U geeft dus blijk geen nood te hebben aan UNRWA-onderwijs en in te kunnen staan voor de kosten van de privéschool. Uw kinderen nemen bovendien de taxi om naar school te gaan (CGVS, p.4). U huurt een appartement (CGVS, p.7). Deze woning werd beschadigd in 2014 en u betaalde de helft van de herstellingskosten (CGVS, p.7). U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen van een watertank (CGVS, p.7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door eerst een kleine motor en nadien een kleine batterij aan te kopen (CGVS, p.7). Uw ouders kunnen overleven zonder te werken aangezien zij een klein stuk land hebben waar olijfbomen en palmbomen staan (CGVS, p.10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlsche blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlsche strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlsche strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de

partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van

gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, herkomst, opleiding en werkparcours worden op zich niet betwist. De foto's van het medisch toestel en van de beschadigde woning laten geenszins toe conclusies te trekken inzake een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Eenzelfde conclusie geldt voor de attesten inzake de inbeslagname van de camera van uw echtgenoot. Het attest van uw psychotherapeut werd hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel zet verzoekster uiteen als volgt:

“Dat de verzoekende partij vooreerst laat bemerken dat het CGVS de exacte problematiek van de verzoekende partij grondig onderschat bij gebrek aan een diepgaande analyse van de situatie ter plaatse en bij gebrek aan grondige analyse van het persoonlijk geval van de verzoekende partij.

Centraal voor de problematiek van de verzoekende partij staan ;

- *Haar sterke persoonlijkheid en haar persoonlijke keuzen , wat haar uiterlijk betreft en wat haar beroep betreft*
- *Haar werk als fysiotherapeut*

Het CGVS maakt geen voldoende analyse van beiden.

Op professioneel vlak is het van belang de aard van het beroep van de verzoekende partij waar te nemen.

Concreet houdt dit beroep een fysiek en rechtstreeks contact met de patiënten, patiënten die in principe zowel mannen als vrouwen kunnen zijn. (...)

De verzoekende partij wenst duidelijk te maken dat het radicalisme van de Hamas en het feit dat de Hamas controle voert op de ziekenhuizen zoals op alles, -vaak zonder enige vaardigheid of kennis van de sector-, voor een heel ernstige achteruitgang zorgt van de geneeskundige zorgen...

Dat het religieuze radicalisme van de Hamas een duidelijk impact heeft op de zorgen en op de manier waarop de zorgen mogen gegeven worden.

Naaktheid , zich deels ontkleden, contact tussen man-vrouw zijn reeds en op zich problemen in dit opzicht.

Dat de verzoekende partij voor een beroep gekozen heeft dat een fysiek contact inhoudt met iemand is reeds een probleem geworden onder het Hamas bewind.

De tendens is eerder haar als lichtzinnige vrouw te beschouwen, een reden waarom zij reeds al in de gaten gehouden werd.

Zij kreeg verder de facto, het verbod mannelijke patiënten te behandelen .

Dat de aard van haar beroep , in de gegeven context van radicalisme en uiterst zorgwekkende puritanisme wanneer het de volksgezondheid raakt, aan de basis is van al de beschuldigen die haar opgelegd werden en die allemaal voor kenmerk hebben dat zij seksueel getint zijn ; zij houdt van Joden (heeft relaties met Joden omdat zij naar Israël had gereisd), zij onderhoudt relaties met mannen (al dan niet patiënten), zij draagt een lange broek zoals mannen dus is dat een inbreuk op de opgelegde sociale code, zij draagt een piercing in de neus omdat zij naar het vervloekte westen uitkijkt en bij de mannen op te vallen, zij verleidt haar collega's en gaat er mee om ENZ,ENZ

De verzoekende partij is van oordeel dat de lijst onbeperkt kan aangevuld worden...

En dat de miskennis, het algemeen laag niveau van de bevolking , de terreur die de Hamas's zaait, de nijdigheid ten hare opzicht voor gevolg hebben dat het geroddel haar situatie nog kan verergeren.

Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat zij een zekere graad van bevoegdheid en vaardigheid ontwikkeld heeft in haar discipline, door haar studies, haar ervaring, haar permanente opleiding en zoektocht naar nieuwe technieken.

Haar patiënten kan zij werkelijk helpen ,, voor zover men haar niet verbiedt de mensen te helpen.

De verzoekende partij heeft geen geschikt profiel voor binnen Gaza maar heeft integendeel wel het geschikte profiel om naar het buitenland te worden gestuurd en er opleidingen te volgen.

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat het CGVS de tweevoudige en dubbelzinnige houding die, in fine, de Hamas aanneemt ten opzichte van het Westen dat de Ziekenhuizen voor een deel subsidieert.

De de ziekenhuizen in Gaza op eigen subsidie niet kunnen leven en derhalve nood hebben aan Westerse of Amerikaanse hulp. Tegenwoordig uiteraard meer Westerse.

Dat er ontwikkelingsplannen bestaan waarbij enerzijds subsidies toegekend worden ondermeer onder de vorm van materiaal, onder de voorwaarde dat de Gaza ziekenhuizen mensen in opleiding sturen.

Met andere woorden is de bedoeling dat de investering optimaal werkt en dat het personeel van de ziekenhuizen het geschonken materiaal optimaal leren gebruiken en ook dat de algemene peil van het medische korps naar hoog getrokken wordt.

Dat het evident is dat om de subsidies te kunnen blijven genieten de Ziekenhuizen geen “slechte” ambassadeurs mogen sturen in die zin dat zij capabele elementen moeten sturen maar dat zij ook niet uitsluitend mensen mogen sturen die op eerste zich als uiterst radicalen voorkomen .

In die zin heeft de verzoekende partij een perfect profiel; zij is professioneel bevoegd, spreekt vloeiend Engels, ziet er Westers uit...

Het CGVS gaat deze dimensie totaal voorbij en beslist ten onrechte overhaastig dat het feit dat de verzoekende partij gekozen werd en naar het buitenland een opleiding kon volgen, als een teken dient te worden aanzien dat de verzoekende partij geen problemen had en zelfs gesteund werd.

Dat echter niets minder waar is en dat het CGVS geen voldoende diepgaand onderzoek gemaakt heeft van de problematiek waarmee de verzoekende partij te kampen had.

De verzoekende partij volgde een opleiding die ondermeer de vrouwelijke incontinentie als voorwerp had. Een probleem die heel erg aanwezig is in Gaza en waarmee de verzoekende partij in Gaza vaak, doch niet vaak genoeg, geconfronteerd wordt.

Aan de basis van de heel erg verspreide vrouwelijke incontinentie staat het heel hoog aantal zwangerschappen en weinig gespreide zwangerschappen in Gaza, waar een talrijke kroost hebben steeds een must blijft.

De erbarmelijke socio-economische toestand heeft voor gevolg dat de zwangerschappen weinig of niet gevolgd worden dat pre en postnatale zorgen verwaarloosd worden.

Tijdens haar opleiding werd uiteraard gewezen naar deze meest voorkomende oorzaak voor vrouwelijke incontinentie en naar het belang na de bevalling over te gaan tot perineum revalidatie.

Dat de kliniek ook een machine geschonken werd die voor de gezegde perineum revalidatie moest dienen en die concreet bestemd was om de perineum te activeren en opnieuw spier aan te maken.

Dat zij de vrouwen technieken moest aanleren om van hun perineum bewust te worden en hun perineum te controleren.

Dat de verzoekende partij heen enthousiast was om over te gaan tot de praktijk.

Dat de machine echter opzij geschoven werd en dat de verzoekende partij verboden werd hetgeen zij aangeleerd had toe te passen.

Dat met andere woorden de verzoekende partij opgelegd werd de vrouwen geen hulp te bieden, daar waar incontinentie voor een vrouw een serieus handicap vormt en ook een oorzaak is van echtscheiding of verwerping, naast talloze psychische storingen.

Dat zij gehinderd werd de techniek toe te passen louter omdat het ook de vrouwelijke seksualiteit raakt;

Dat zij voorstaander was van een methode die de groep van de vrouwen die door incontinentie aangetast waren, tot een controle van hun lichaam kon leiden en hun herstelling in waardering en kon helpen aan het herwinnen aan zelfvertrouwen, nogmaals aanzien werd als een "afwijking", als iet pervers dat eigen was aan haar persoonlijkheid; dat was zonde, zij was zonde.

Dat de verzoekende partij twee werken cumuleerde, een in een publieke instelling die door de Hamas gecontroleerd werd en een in een privé kliniek.

Dat de directeur van de privé kliniek haar liet weten dat men hem gewaarschuwd had dat hij haar niet meer moest laten werken.

Dat zij aldaar toch verder werkte doch minder en er niet meer naartoe ging wanneer controle van de volksgezondheid ingepland waren.

Dat de verzoekende partij systematische waarschuwingen kreeg waardoor de druk ook steeds verhoogde.

Haar werkomstandigheden werden onleefbaar.

Dat toen zij voor de vierde keer opgeroepen werd zij deze maal echter beschuldigd werd haar werk slecht uit te voeren, hetgeen volledig vals was.

Dat haar overdracht naar een dienst reanimatie - palliatieve zorgen concreet betekent dat zij haar beroep niet meer kon uitoefenen vermits zij met patienten was waarmee geen behandeling meer kon worden opgestart, omdat zij niet meer bewust waren of te zwak...

Het enige dat voor die mensen nog kon worden gedaan was hes in hun bed om te draaien, hetgeen door verpleegsters kon worden gedaan.

Het systeem heeft haar volledig kapot gemaakt en viseerde haar doelbewust.

Dat zij geen ontslag kreeg omdat zij het was die het contact had met talrijke NGO's en instellingen die de kliniek subsidieerde.

Dat de situatie in 2018 echter escaleerde toe zij het bezoek kreeg van vrouwen die het typische profiel vertonen van de vrouwelijke medewerkers van de Hamas en van hun militaire tak Al Khasssam.

Dat haar duidelijk werd gemaakt dat zij de Hamas niet meer mocht bekritisieren, dat er verloren kogels haar zouden kunnen raken, dat zij wel ooit zuur op haar gezicht kon krijgen en dat haar pearcing ook wel eens weggerukt worden.

Dat haar ook duidelijk gezegd werd dat zij haar deze keer kwamen waarschuwen, hetgeen concreet inhoudt dat zij de "volgende" keer actief zouden ingrijpen.

Dat de verzoekende partij reeds eerder herhaaldelijk geneigd was geweest de Gazastrook te verlaten omdat de druk die haar opgelegd werd te zwaar werd en dat zij het fysiek en mentaal vreesde het niet meer aan te kunnen.

Dat zij zich echter steeds terug probeerde te motiveren om toch maar te blijven en op haar tanden te blijven bijten, omdat haar kinderen en haar patiënten haar nodig hadden.

Dat wanneer overgegaan werd tot een duidelijke bedreiging die haar leven en fysieke integriteit raakte, wist de verzoekende partij dat zij geen ander uitweg had dan de vlucht.

Dat zij gebruik heeft gemaakt van een opleiding om het grondgebied van Gaza kosteloos te kunnen verlaten, daar zij geen geld had om haar reis te betalen.

Dat de verzoekende partij echter laat bemerken dat zij zelf voor de coordinatie diende te zorgen om het land te kunnen verlaten zodat zij pas op 29 mei 2018 in Noorwegen aankwam.

Dat zij aldus de facto het land niet had kunnen verlaten indien zij hiervoor zelf niet had gezorgd, een duidelijk teken dat de Hamas niet van plan was dat zij naar Noorwegen zou vertrekken om aldaar in principe een opleiding te volgen.

Dat het CGVS de kern van het relaas niet heeft ingezien.

Dat de verzoekende partij omwille van haar werken beroep en door haar aangeleerde technieken als fysiotherapeut, voornamelijk de vrouwelijke bevolking wou helpen om hen betere, niet ontorende levensvoorwaarden te bieden, door hen een betere kennis van hun eigen lichaam te leren en hen ook leren hun lichaam en hun vrouwelijke organen beter te controleren.

Dat zij hierdoor een onderwerp raakte die volledig taboe was ...en ook de imago breekt dat kinderen en nog kinderen maakt goed is, een beeld dat in een Moslim en mannen wereld de voorkeur krijgt.

Dat de beslissing derhalve minstens dient te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor verder onderzoek.

Dat de verzoekende partij echter ook van oordeel is dat de RVV, , voldoende persoonlijke elementen aanbrengt die degelijk van aard zijn om haar de status van vluchtelingen toe te kennen, of minstens de subsidiaire bescherming.

Dat zoals reeds gezegd het CGVS geen voldoende rekening houdt met de complexiteit van de problematiek eigen aan Gaza en aan de activiteiten van de Hamas...

Verzoekende partij heeft Gaza verlaten, omdat de druk die door de Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd en dat zij constant diende te veinzen om vervolgingen te ontwijken en dat zij zodoende impliciet haar medewerking aan de Hamas bood...lets dat haar met de tijd ook onverdraaglijk werd.

De verzoekende partij werd het haast onverdraaglijk verder gebukt te leven en voelde zich als vrouw gediscrimineerd, vernederd.

De Islam verplicht haar geenszins een hoofddoek te dragen of een traditioneel kledij te dragen en geen broek, dat enkel een zekere interpretatie van de Islam, eigen aan radicalen dit oplegt. Het is de Hamas die dat in Gaza oplegt en die de bevolking onder de terreur laat leven, om zijn eigen doeleinden te bereiken.

Het niet dragen van de hoofddoek, het dragen van een broek in Gaza, dient derhalve vooreerst als indicator van ongehoorzaamheid aan de Hamas.

De verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat de moslim kledij niet steeds tot de traditie heeft behoord doch dat de Hamas dit geleidelijk aan heeft ingevoerd.

lets dat sedert jaren aan de gang is zoals dit artikel uit 2010 reeds aanvoert (...)

Nog geen 10 jaar nadien probeert het CGVS te laten geloven dat sluier, niqab en burka effectief tot de Gazaanse traditie behoren;

De Hamas heeft derhalve perfect zijn doel bereikt....Maar niettemin blijven de Palestijnse vrouwen of sommigen onder hen voor hun vrijheden vechten.

Er bestaat geen enkele info die de stelling van het CGVS zou bevoordelen tav de versie van de verzoekende partij.

Het CGVS diende rekening te houden met de door de verzoekende partij voorgelegde informatie elementen.

Tot slot haalt het CGVS een paar informaties waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer via de grenspost van Rafah mogelijk is na een tochtje door de Sinai, onder bescherming van militairen die zelf wel het doelwit zijn voor terroristische aanvallen die de passerende Gazanen zouden besparen;

• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is, hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS.

Het CGVS betwist evenmin het feit dat de verzoekende partij Gaza verlaten heeft richting Noorwegen en vervolgens België

Overwegende dat de stelling van het CGVS voor de verzoekende partij onbegrijpelijk voorkomt:

Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen :

- *Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden*
- *De verzoekende partij wenst de richting van de Hamas niet te volgen en vreest hierdoor voor haar leven en fysieke integriteit; zij is ervan overtuigd dat de concrete bedreigingen van de Hamas ooit werkelijkheid gaan worden in geval van terugkeer.*
- *daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden*

Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk gevisieerd hebben en omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden; Dat het CGVS van oordeel is dat de problemen met de Hamas ongeloofwaardig zouden zijn omdat het relaas van de verzoekende partij niet overeenstemt met de scenario die het CGVS geschreven heeft. Overwegende dat de stelling van het CGVS vooreerst enkel steunt op een heel subjectieve appreciatie van he CGVS die door geen enkel objectief element ondersteunt wordt;”

In een tweede onderdeel citeert verzoekster uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist. Indien haar geen werkmogelijkheden geboden worden, zal verzoekster uiteraard ook in financiële moeilijkheden en een precare situatie geraken. *In concreto* kan verzoekster naar eigen zeggen haar beroep niet meer uitoefenen. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en met de politieke ambities van Hamas, die zich sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld Fatah te elimineren, dat Hamas een ouderwets vrouwenbeeld en model wenst op te leggen aan de bevolking van Gaza, dat haar inspanningen om via haar beroep vrouwen een betere zelfbeheersing van hun lichaam aan te leren en hen te helpen hun zelfvertrouwen terug te winnen niet worden aanvaard en dit imago tegen werken, dat vrouwen dienen thuis te blijven en kinderen moeten baren en *in fine* geen ander doel of nut hebben, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een “charia staat” op te richten, dat de plaats van de vrouw in een Islamitische staat “*gelijk te stellen (is) met nul*” en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit. In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken, aldus verzoekster, die meent dat zij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevluht, alsook dat zij thans niet naar Gaza kan terugkeren, dit wegens eigen beweegredenen maar thans ook omwille van materiële omstandigheden.

In een derde onderdeel wijst verzoekster erop dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoekster citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. Zij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoekster verwijst naar het rapport “*Gaza Ten Years later*” van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoekster wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert zij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel “*Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’*” van 13 juli 2017, het artikel “*Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza*” van 11 juli 2017, het artikel “*Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president*” en het artikel “*Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar*” van 12 juni 2017 stelt verzoekster nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Zij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Verzoekster wijst er onder verwijzing naar het artikel “*La violence continue sans relâche autour de Gaza*” van 5 mei 2019 voorts op dat ook de veiligheidssituatie verslechtert.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Op 17 december laat verzoekster een "bijkomende nota" worden over haar burgerlijke staat (documenten over haar echtscheiding, gesprekken en een psychologisch verslag), en de situatie in Gaza.

3. Nieuwe elementen

Op 8 december 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Territoire Palestinien – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door haar aangehaalde problemen met Hamas die haar ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten noch als geloofwaardig, noch als gegrond kunnen worden beschouwd, zoals wordt toegelicht, (ii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precaire omstandigheden leeft, uit haar eigen verklaringen blijkt dat haar individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat zij in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en in onderhavig verzoek geen persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in haar hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, (iv) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft

geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoekster geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas haar niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en zij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (v) de door haar neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen vermits haar identiteit, herkomst, opleiding en werkparcours op zich niet worden betwist en de foto's van het medisch toestel en van de beschadigde woning, alsook de attesten inzake de inbeslagname de camera van haar echtgenoot geenszins toelaten conclusies te trekken inzake een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2019 (CG nr. 1818522), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoekster daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster onder meer haar identiteitskaart, paspoort, kopie van haar geboorteakte en documenten met betrekking tot haar tewerkstelling in de Gazastrook heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer "*hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of*

bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont aan de hand van documenten en ook niet beweert dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en p. 11). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien verzoekster niet UNRWA-geregistreerd is en zij dienvolgens niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, is de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de stopzetting van de Amerikaanse financiering van UNRWA *in casu* niet dienstig.

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij de Gazastrook is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegrondeheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

7.3.2. Wat betreft verzoeksters opmerking dat de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn enkel steunt op een heel subjectieve appreciatie die door geen enkel objectief element wordt ondersteund, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoek(st)er om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekster. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoeksters verklaringen.

7.3.3. Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend en vreest te zullen ondervinden in geval van terugkeer naar de Gazastrook in de uitoefening van haar beroep oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat (i) geen van de door haar aangehaalde feiten – zij werd vier keer ondervraagd en de les gespeld door de directeur in het bijzijn van twee mensen van de administratie, zij werd regelmatig overgeplaatst van de ene dienst naar de andere, er werd over haar geroddeld op de werkvloer, zij meent dat haar professionele kansen werden ontzegd omdat zij geen opleiding in Groot-Brittannië en Egypte mocht volgen en zij kon de kleren niet dragen die zij wou – in alle redelijkheid kunnen beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) het op zijn minst merkwaardig te noemen is dat zij, ondanks haar bewering reeds sinds 2010/2011 problemen te hebben met de Hamas-directie van haar ziekenhuis, kon blijven werken in het ziekenhuis tot haar vertrek naar een door het ziekenhuis goedgekeurd project in Noorwegen in 2018 en zij hiervoor geen overtuigende verklaring geeft en (iii) de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen problemen (zij wordt op haar werkvloer gevisieerd waardoor uiteindelijk ook twee vrouwen naar haar woning kwamen en haar daarop aanspraken en bedreigden) worden ondermijnd doordat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende bij haar bezoek aan Noorwegen in 2013 en tijdens haar reisweg die zij heeft gemaakt om in 2018 naar België te komen.

Zonder in detail in te gaan op deze motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat voormelde motieven onredelijk of ontoereikend zouden zijn.

Verzoekster gaat in het verzoekschrift uitgebreid in op de problemen die zij als vrouwelijke fysiotherapeut zou hebben gekend in de uitoefening van haar beroep. Zo kreeg zij het verbod om mannelijke patiënten te behandelen, er werd over haar geroddeld op de werkvloer, zij werd tot vier maal toe op het matje geroepen, zij werd ervan beschuldigd dat zij van Joden houdt omdat zij naar Israël was gereisd, ze probeerden haar reputatie te besmeuren en beweerden dat zij relaties had met mannen, zij werd aangesproken op haar omgang met mannen/collega's en over het feit dat zij broeken droeg en een neuspiercing heeft, zij volgde een opleiding die onder meer de vrouwelijke incontinentie als voorwerp had en er werd aan het ziekenhuis een machine geschonken voor revalidatie van het perineum doch deze machine werd aan de kant geschoven en verzoekster werd verboden om hetgeen zij geleerd had in de praktijk toe te passen, zij werkte naast haar job in het door Hamas gecontroleerde Al Shifa ziekenhuis tevens in een privé-kliniek doch de directeur werd benaderd om haar niet meer te laten werken, hetgeen voor haar blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift echter geen grote gevolgen had, en zij werd meermaals overgeplaatst naar een andere dienst waardoor zij haar beroep niet meer kon uitoefenen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen deze door verzoekster aangehaalde feiten echter niet voldoende zwaarwichtig worden beschouwd om te worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Verzoekster wijst voorts op haar westerse levenswijze – zij heeft een hogere opleiding gevolgd, luistert graag naar muziek, draagt graag een kleedje met korte mouwen of een jeansbroek, doet wat make-up op en heeft een discrete piercing in de neus – en voert aan dat zij zich als vrouw gediscrimineerd en vernederd voelde en zij zich niet kon ontplooiën, noch als vrouw, noch als vrouwelijke fysiotherapeut. Zij zet in dit verband uiteen dat Hamas de vrouwenrechten beknot, hekelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de complexiteit van de problematiek eigen aan Gaza en de activiteiten van Hamas, en citeert hierbij een aantal bronnen.

De Raad merkt te dezen vooreerst op dat de in verzoeksters land van herkomst aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de in haar land heersende culturele normen en waarden en algemene in Gaza geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoekster toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar de Gazastrook en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende (rechts)regels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Het dragen van bepaalde kledij, piercings en make-up kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke

behandeling zou kunnen leiden. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie en het toevoegen van enkele (oude) artikels over Hamas doen hieraan geen afbreuk.

De Raad wijst er te dezen nog op dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoek(st)er aannemelijk maakt dat zijn/haar westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoek(st)er om zijn/haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoekster toont immers op geen enkele manier aan dat haar keuze van kledij en stijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar religieuze dan wel politieke overtuiging, haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

De Raad benadrukt te dezen bovendien nogmaals dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in de Gazastreek geen zwaarwichtige problemen heeft gekend omwille van haar (kleding)stijl zodat niet kan worden ingezien waarom dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het loutere feit dat verzoekster er door de ziekenhuisdirectie op werd aangesproken dat zij broeken droeg, dat zij steeds een hoofddoek diende te dragen en dat zij verplicht werd om lange zware kleren aan te doen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en p. 16) immers bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In zoverre verzoekster in dit verband aanhaalt dat haar niet alleen werd belet om te leven en te werken zoals zij wilde maar zij ook fysiek werd bedreigd (men zou haar piercing afrukken en haar gezicht met zuur misvormen, zij zou geraakt kunnen worden door verdwaalde kogels), wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat deze dreigementen zich zouden hebben voorgedaan twee maanden voor haar vertrek (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13 en p. 15). Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij na deze bedreigingen haar uiterlijk en/of gedrag heeft aangepast. Desondanks hebben er zich geen verdere incidenten voorgedaan, hetgeen de ernst van de bedreigingen aan haar adres in grote mate relativeert.

Behalve dit incident twee maanden voor haar vertrek en de door haar aangehaalde problemen met de directie van het ziekenhuis waar zij werkte, maakte verzoekster doorheen haar verklaringen bovendien op geen enkel ogenblik gewag van verdere concrete problemen met organisaties van Hamas of personen gelinkt aan Hamas. Zij stelt weliswaar dat de camera's van haar echtgenoot verschillende keren in beslag werden genomen en dat hem meermaals werd verboden om een bepaalde plaats of incident te filmen, hetgeen echter evenmin als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gekwalificeerd. Dat dit enig verband zou houden met de problemen die verzoekster zou hebben gekend, betreft overigens louter een vermoeden van harentwege dat zij op geen enkele manier weet te staven (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Bovendien heeft haar familie na verzoeksters vertrek geen noemenswaardige problemen meer gekend: *"Is er na uw vertrek nog iets gebeurd? Eigenlijk niet. Enkel als Hamas mijn kinderen op straat of in winkel tegenkomen, dat zeiden ze tegen mijn kinderen: "jullie moeder is gevlucht, gaat ze niet meer komen." Dat zijn zaken dat vaak gebeuren."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de druk die door Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd, dat haar problemen met Hamas haar leven, haar vrijheid van beweging en van gedachten bedreigden, dat zij *"de richting van de Hamas"* niet wenst te volgen en hierdoor vreest voor haar leven en fysieke integriteit en dat zij ervan overtuigd is dat de concrete bedreigingen van Hamas ooit werkelijkheid gaan worden in geval van terugkeer. Indien het verzoekster werkelijk dusdanig moeilijk werd gemaakt in het Al Shifa ziekenhuis dat onder controle stond van Hamas en haar er professionele kansen werden ontzegd omdat zij geen opleiding in Groot-Brittannië en Egypte mocht volgen en omdat het haar verboden werd om les te gaan geven in de universiteit Al Azhar (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13 en p. 17) rijst overigens de vraag waarom zij hier dan tot haar vertrek is blijven werken, te meer uit haar verklaringen blijkt dat zij sinds 2017 daarnaast ook werkte in een privé-kliniek. Verzoekster verklaarde in dit verband: *"In 2017 ging ik voor de medische beroepspraktijk werken. Er was een groep dokters waar ik ging voor werken met mijn nieuwe specialisatie. Dat is die ik in 2013 volgde. (...) Ik had veel patiënten. Ik had ook een goede naam opgebouwd."* Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in deze privé-kliniek problemen van welke aard dan ook heeft gekend. Verzoekster beweert weliswaar dat tegen de directeur werd gezegd *"die vrouw maakt veel problemen. Ze gaat voor jullie koppijn zorgen, stuur haar weg. Breng iemand in haar plaats."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), doch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat zij desondanks in deze kliniek kon blijven werken, met dien verstande dat zij er niet meer naartoe ging wanneer er controles van de volksgezondheid ingepland waren (p. 11).

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekster weliswaar (vrijwillig) een hoofddoek begon te dragen toen Hamas in 2007 de controle van het ziekenhuis overnam (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) doch nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij voor het overige haar levensstijl of gedrag op enig moment heeft aangepast omwille van de problemen die zij op haar werk zou hebben gekend. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat zij in het kader van de uitoefening van haar beroep herhaaldelijk uitdrukkelijk inging tegen de ziekenhuisdirectie, dus met andere woorden tegen Hamas. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat het ziekenhuis verzoekster in 2010/2011 aanmoedigde om een project binnen te halen. Wanneer haar dit lukte, betrok de directie echter iemand van hun kant bij het project. Verzoekster diende deze persoon op te leiden. Dit was niet naar haar zin en zij gaf commentaar. Hierop werd zij overgeplaatst naar een andere afdeling en verder verbood de directie haar om les te gaan geven in de universiteit Al Azhar (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat zij in de eerste jaren na de staatsgreep door Hamas zowel mannen als vrouwen mocht behandelen. In 2012 kreeg zij te horen dat zij niet meer voor mannen mocht zorgen. Verzoekster gehoorzaamde echter niet aan deze eis, ten gevolge waarvan zij opnieuw werd overgeplaatst naar een andere afdeling (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Ook de beschuldiging aan het adres van verzoekster dat zij collega's ophitste kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Verzoekster verklaarde immers: *"Ik ben iemand die heel duidelijk is, rechtuit. Ik vertel wat ik denk. Dat er discriminatie was en dat er democratie heerste langs de andere kant maar eigenlijk enkel onderdrukking. Ik zei dat ze tegen corruptie zijn maar langs de andere kant maken ze zich schuldig aan diefstal. Ik gaf enkel kritiek op mijn werkplaats. Waarom toestellen naar andere plaatsen werden gebracht. Tegen wie zei u die kritiek dan? Aan de directeur, aan onze collega's en ook aan het afdelingshoofd. Ik hield mij enkel bezig met mijn werk. Als er een project was over bevalling ofzo dat hebben ze geld gekregen. In praktijk hebben ze niets gedaan, dan stel ik mij de vraag waar is het geld, wat is er mee gebeurd."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit verzoeksters verklaringen blijkt aldus duidelijk dat zij zich niet conformeerde aan het beleid van het ziekenhuis en zij dit beleid herhaaldelijk openlijk in vraag stelde en bekritiseerde. Verzoekster, die ook in het verzoekschrift uitdrukkelijk wijst op haar sterke persoonlijkheid en haar persoonlijke keuzes, zowel wat betreft haar uiterlijk als haar beroep, kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij *"wist dat zij het op een of ander ogenblik niet meer zou kunnen uithouden en haar mening uiten, welke ook de gevolgen hierdoor zouden mogen zijn"*. Het voorgaande indachtig, kan zij evenmin ernstig volhouden dat zij het beu werd impliciet haar medewerking aan Hamas te bieden door haar levensstijl te wijzigen en door *"haar professioneel praktijk aan te passen aan de ordes"*, dat zij constant diende te veinzen om vervolging te ontwijken en dat dit voor haar met de tijd ondraaglijk werd.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar persartikels en rapporten waaruit moet blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is en de bevolking hiervan het slachtoffer is, en de argumentatie dat Hamas zich sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld Fatah te elimineren, dat Hamas een ouderwets vrouwenbeeld en model wenst op te leggen aan de bevolking van Gaza, dat haar inspanningen om via haar beroep vrouwen een betere zelfbeheersing van hun lichaam aan te leren en hen te helpen hun zelfvertrouwen terug te winnen niet worden aanvaard en dit imago tegen werken, dat vrouwen dienen thuis te blijven en kinderen moeten baren en *in fine* geen ander doel of nut hebben, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een "charia staat" op te richten, dat de plaats van de vrouw in een Islamitische staat *"gelijk te stellen (is) met nul"* en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit, doet geen afbreuk aan het voorgaande en kan op zich niet volstaan om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift evenmin overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar het volgende wordt overwogen: *"Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, ondanks uw bewering reeds sinds 2010/2011 problemen te hebben met de Hamas-directie van uw ziekenhuis, kon blijven werken in het ziekenhuis tot uw vertrek naar een door het ziekenhuis goedgekeurd project in Noorwegen in 2018. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u bekwaam was, dat ze u niet konden ontslaan omdat u reeds voor de komst van Hamas aan het werk was gesteld en dat Hamas u niet met rust wilde laten. Dergelijke repliek weet in het licht van uw verklaringen dat uw andere collega's die weigerden te werken voor Hamas werden ontvoerd of beschoten (CGVS, p. 14) niet te overtuigen. In hetzelfde licht is de toelating van de Hamas-ziekenhuisdirectie om u in 2013 en 2018 naar Noorwegen te laten gaan voor een professionele*

bijbscholing omdat de directie geen andere keuze had daar Noorwegen zelf uw naam naar voren had geschoven en de ziekenhuisdirectie verdere projecten niet in het gedrang wou brengen niet te rijmen met uw bewering dat u op het werk verweten werd verlichtende ideeën te hebben waarbij tevens geprobeerd werd te vermijden dat u met buitenlanders zou werken (CGVS, p. 12)."

Verzoekster benadrukt dat de ziekenhuizen in Gaza onmogelijk kunnen overleven zonder steun van buitenlandse subsidies, die vaak worden toegekend in het kader van ontwikkelingsprogramma's gesloten met Europese klinieken, die ook een reeks opleidingen organiseren om hun investeringen te optimaliseren. Zoals verzoekster zelf stelt in het verzoekschrift, heeft het immers inderdaad geen zin om materiaal te schenken dat niemand correct kan gebruiken. Verzoekster geeft aan dat zij een zekere vaardigheid had ontwikkeld in haar discipline, door haar studies, haar ervaring, haar permanente opleiding en haar zoektocht naar nieuwe technieken. Bovendien spreekt zij vloeiend Engels en ziet zij er Westers uit. Zij had naar eigen zeggen bijgevolg het geschikte profiel om naar het buitenland te worden gestuurd om er opleidingen te volgen. De commissaris-generaal oordeelt volgens verzoekster dan ook onterecht dat het feit dat zij gekozen werd om in het buitenland een opleiding te volgen als een teken dient te worden aanzien dat zij geen problemen kende en zelfs gesteund werd. Zij werd ook niet ontslagen omdat zij diegene was die contacten onderhield met de talrijke NGO's en instellingen die de kliniek subsidieerden. Verzoekster overtuigt met haar betoog echter allerminst. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar problemen begonnen in 2010/2011 toen zij voor de WHO begon te werken (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Blijkens verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud werd zij, ondanks het feit dat zij jarenlang werd geviseerd, echter nooit ontslagen omdat zij bekwaam was, zij haar werk heel goed deed en zij projecten binnen bracht. Verzoekster verklaarde in dit verband: *"Als er sprake was van een buitenlands project dan vroeg men om tussen te komen."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Dit valt echter moeilijk te rijmen met verzoeksters verklaringen waar zij liet optekenen: *"Dan roddelden ze over mij op mijn werkplaats: 'je bent atheïst. Je stuurt je kinderen naar christelijke scholen. Je hebt een verlichtend idee, vreemde ideeën. Je gaat graag om met de vreemdelingen.' Ik werd op die manier psychologisch onderdrukt. (...) Toen Hamas aan de macht kwam in 2007 heb ik een hoofddoek gedragen. Ze grepen hun kans zodat ik niet meer met de buitenlanders mocht werken (...)"* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat verzoekster het geschikte profiel had om naar het buitenland te worden gestuurd om er opleidingen te volgen en het dan ook logisch is dat zij, ondanks de door haar voorgehouden problemen met de Hamas-directie van het ziekenhuis, gekozen werd om in het buitenland een opleiding te volgen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, vindt evenmin steun in haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde zij ten overstaan van het Commissariaat-generaal: *"Ja ze deden een monopolie van projecten. Project van bevalling hadden ze allemaal besteed aan mensen van Hamas. De mensen van Hamas werden opgeleid. Maar mensen zoals ik mochten niet deelnemen."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) alsook *"In 2016 kwam een Britse vereniging, MAP, ze hadden een beurs om in Groot-Brittannië te gaan studeren. Ik had deelgenomen aan examens en ik was geslaagd. Ik was 1 van de beste deelnemers. Maar het ministerie van gezondheid had mijn naam van de lijst gehaald. En die kans werd mij ontnomen."* en *"Uw kandidaatstelling voor buitenlandse projecten kan men dus niet zelf kiezen? Neen want ik had zoiets meegemaakt met Groot-Brittannië dat ik niet mee mocht. Er was ook een opleiding in Egypte. Dat was voor 1 jaar. Maar de mensen van Hamas zijn er naartoe gegaan. Want de directeur had 2 personen of 2 ambtenaren benoemd. Alle twee waren ze van Hamas."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13 en p. 16-17). Voorts leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster in 2012 een Noorse gynaecoloog leerde kennen, die haar naam voordroeg aan de ziekenhuisdirectie om in 2013 een gespecialiseerde opleiding te volgen in Noorwegen. Omdat deze dokter veel projecten binnen haalde voor het ziekenhuis, werd haar dit niet geweigerd door de ziekenhuisdirectie en liet men verzoekster deze éne keer wel toe om te reizen en de opleiding te volgen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Vanaf 2016 had verzoekster blijkens haar verklaringen terug contact met Noorwegen en speelden zij met het idee om een meer intensieve opleiding te volgen zodat zij een meer gespecialiseerde behandeling kon geven. Omdat er nog meer gemeenschappelijke projecten liepen en om de relatie met Noorwegen niet in het gedrang te brengen, gaf de directeur ook in 2018 zijn toestemming om de opleiding te volgen. Verzoekster diende wel een belofteverklaring te ondertekenen dat zij niet in het buitenland mag werken of een ander beroep mag uitoefenen, dit *"omdat ze weten dat ik met buitenlanders werk."* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Uit het geheel van deze verklaringen blijkt aldus dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, helemaal niet als de meest aangewezen/geschikte persoon werd beschouwd om naar het buitenland te worden gestuurd om er opleidingen te volgen en dat zij hiertoe slechts twee maal uitzonderlijk de toestemming heeft gekregen. Gelet op de vele belangrijke projecten waarbij verzoekster op geen enkele manier

betrokken werd, zoals duidelijk blijkt uit het voorgaande, overtuigt zij evenmin waar zij in het verzoekschrift nog stelt dat zij nooit werd ontslagen omdat zij diegene was die contacten onderhield met de talrijke NGO's en instellingen die de kliniek subsidieerden. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen komt duidelijk naar voor dat zij geen dusdanig belangrijke rol speelde voor het ziekenhuis dat zij door de directie als 'onmisbaar' werd beschouwd. Dat zij aldus, ondanks haar bewering reeds sinds 2010/2011 problemen te hebben gekend met de Hamas-directie van het ziekenhuis, toch kon blijven werken in het ziekenhuis tot haar vertrek naar een door het ziekenhuis goedgekeurd project in Noorwegen in 2018, doet aldus wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen. Wat betreft de opleiding die verzoekster in 2013 in Noorwegen heeft gevolgd, en waarover zij stelt dat het haar verboden werd om de techniek die haar werd aangeleerd in de praktijk toe te passen en dat zij het toestel dat aan het ziekenhuis werd geschonken voor de revalidatie van het perineum niet mocht gebruiken (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en verzoekschrift p. 11), is het de Raad overigens onduidelijk waarom de Hamas-directie van het ziekenhuis überhaupt zou meewerken aan een project rond vrouwelijke incontinentie waarbij de technieken die worden aangeleerd volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift door Hamas als 'pervers' en een 'zonde' worden aanzien, de aangeleerde technieken dus nooit in de praktijk zouden worden toegepast en de geschonken subsidie in de vorm van een machine en een opleiding voor het ziekenhuis aldus geen enkel nut had.

Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: *"De ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen (u wordt op uw werkvloer geïsoleerd waardoor uiteindelijk ook twee vrouwen naar uw woning kwamen en u daarop aanspraken en bedreigden) worden daarenboven ondermijnd doordat u geen verzoek om internationale bescherming indiende bij uw bezoek aan Noorwegen in 2013 en tijdens uw reisweg die u hebt gemaakt om in 2018 naar België te komen. In 2013 verbleef u in Noorwegen om een opleiding te volgen. U gaf echter aan dat u in 2010 en 2012 reeds was ondervraagd. U kende ook al andere problemen zoals het overgeplaatst worden naar andere afdelingen en uw collega's werden afgeraden om met u te praten (CGVS, p.13). Ondanks dat u toen dus al geïsoleerd werd, vroeg u geen internationale bescherming en keerde u terug naar Gaza. U komt niet verder dan te stellen dat dit kwam doordat u de specialisatie die u had opgedaan, wou toepassen in Gaza en omdat u zoiets niet kan beslissen als u een gezin heeft (CGVS, p.17). In 2018 reisde u opnieuw naar Noorwegen om een opleiding te volgen. U vroeg toen opnieuw geen internationale bescherming aan. U geeft aan dat u dat nochtans kon maar dat u dat niet deed omwille van het feit dat gezinshereniging daar moeilijk zou zijn (CGVS, p.8). Nadien reisde u door naar Duitsland waar u 3 maanden verbleef. U vroeg er evenmin internationale bescherming aan omdat het moeilijk zou zijn om documenten en gezinshereniging te krijgen (CGVS, p.8). Uw houding stemt niet overeen met of getuigt niet van het hebben van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu."* Verzoekster herhaalt slechts haar eerdere verklaringen dat zij reeds eerder de Gazastrook wilde verlaten doch zij zich steeds opnieuw probeerde te motiveren om toch maar te blijven omdat haar kinderen en haar patiënten haar nodig hadden. Zij poogt hiermee te vergoelijken waarom zij in 2013 in Noorwegen geen internationale bescherming heeft aangevraagd en terugkeerde naar Gaza, doch brengt met haar verweer geen argumenten bij waarom zij vervolgens in 2018, toen zij had besloten om niet meer naar de Gazastrook terug te keren, evenmin een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Noorwegen waar zij een stage 'Pelvic floor dysfunction' heeft gelopen, noch in Duitsland waar zij blijkens haar verklaringen gedurende drie maanden bij haar neef en schoonbroer verbleef alvorens door te reizen naar België (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De Raad is van oordeel dat verzoeksters houding allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming doch integendeel aantoonde dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en aldus een contra-indicatie vormt voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Aangezien verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij door Hamas werd/wordt geïsoleerd met het oog op vervolging, is ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken

van een intern vluchtalternatief in Gaza om te ontsnappen aan Hamas en de druk die op haar wordt uitgeoefend *in casu* niet dienstig.

7.3.4. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet niettegenstaande u een attest van een Belgische psychotherapeut neerlegt waaruit blijkt dat u gestresseerd, angstig en waakzaam bent, worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo maakte u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u in het kader van het onderzoek naar bijzondere procedurele noden gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas kunnen bemoeilijken – noch voor het Commissariaat-generaal enig gewag van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. (...)*

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, herkomst, opleiding en werkparcours worden op zich niet betwist. De foto's van het medisch toestel en van de beschadigde woning laten geenszins toe conclusies te trekken inzake een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Eenzelfde conclusie geldt voor de attesten inzake de inbeslagname van de camera van uw echtgenoot. Het attest van uw psychotherapeut werd hierboven al besproken.”

7.3.5. Waar verzoekster in de “bijkomende nota” stelt dat zij uit het echt gescheiden is, zij geen enkele waardering meer geniet als gescheiden vrouw, haar ook kwalijk genomen wordt dat zij door haar beroep mensen moet aanraken, over haar geroddeld wordt wat het voor haar kinderen heel moeilijk maakt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster een bewijs van echtscheiding bij de nota voegt van 04/12/2019 maar geen uitleg verschaft waarom dit niet in het verzoekschrift werd vermeld. Dit klemt des te meer nu uit haar “bijkomende nota” blijkt dat zij zelf de echtscheiding heeft ingeleid en haar echtgenoot een nieuw huwelijk is aangegaan. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de *“documenten ivm de in Gaza uitgesproken echtscheiding op 4.23.2019”*, fotokopieën betreffen zonder beëdigde vertaling. Hetzelfde geldt voor de “Brief van de Ambassade in Brussel”.

Hoe dan ook, verzoekster heeft een gegronde vrees ten aanzien van Hamas niet aannemelijk gemaakt en maakt als hoogopgeleide zelfstandige vrouw, die in Gaza altijd heeft gewerkt als fysiotherapeute, niet aannemelijk dat zij als gescheiden vrouw een gegronde vrees dient te koesteren of terecht dreigt te komen in onmenselijke omstandigheden. Waar zij in de nota stelt dat *“de alleenstaande vrouw in de Arabische wereld op zich geen waarde heeft”* komt zij niet verder dan een blote bewering. Wat betreft de WhatsApp gesprekken van personen uit Gaza en de dochter van verzoekster dient de Raad vast te stellen dat deze gesprekken geen beëdigde vertaling bevatten en geen objectieve bewijswaarde hebben nu dit allemaal geënceneerd kan zijn. Wat betreft het psychologisch rapport uit Gaza van 14 november 2020 betreft, stelt de Raad ook hier vast dat er geen beëdigde vertaling is toegevoegd en het rapport geen enkele aanduiding bevat dat deze afkomstig zou zijn van een erkende psycholoog/dokter en/of instelling, aangezien het rapport geschreven is op een blanco blad papier en niet ondertekend werd.

7.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoekster zich nog beroept op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoek(st)er om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

7.3.7. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre zij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij eveneens de groeiende ernstige onveiligheid in Gaza vreest en dat Gaza onleefbaar is geworden, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.2.1.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliësch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliësch en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan

opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Zo heeft u zich in het verleden allereerst nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u beschikt over een universitair diploma van fysiotherapie en dat u, sinds u afgestudeerd bent, 11 jaar ononderbroken werkzaam bent geweest als fysiotherapeut tot uw vertrek (CGVS, p.9). Gelet op het ongeloofwaardig beeld dat u schetst van de door u ervaren moeilijkheden op uw werkvloer, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit niets dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst niet in staat zal zijn om een inkomen te genereren. Daarnaast is uw echtgenoot ook werkzaam als fotograaf voor de journalistiek (CGVS, p.4). Uw dochter ging 1 jaar naar een UNRWA-school maar u heeft haar naar een andere school gestuurd (CGVS, p.5). Ook uw andere kinderen gaan naar een privéschool: Rosery Sisters school (CGVS, p.4). U beweert dat de kost voor deze school 230 euro per jaar bedraagt (CGVS, p.12). U geeft dus blijk geen nood te hebben aan UNRWA-onderwijs en in te kunnen staan voor de kosten van de privéschool. Uw kinderen nemen bovendien de taxi om naar school te gaan (CGVS, p.4). U huurt een appartement (CGVS, p.7). Deze woning werd beschadigd in 2014 en u betaalde de helft van de herstellingskosten (CGVS, p.7). U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen van een watertank (CGVS, p.7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door eerst een kleine motor en nadien een kleine batterij aan te kopen (CGVS, p.7). Uw ouders kunnen overleven zonder te werken aangezien zij een klein stuk land hebben waar olijfbomen en palmbomen staan (CGVS, p.10).”* Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster geenszins volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot de stelling dat zij in financiële moeilijkheden en een preciaire situatie zal geraken indien haar geen werkmogelijkheden geboden worden en het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekster toont ook niet aan dat, zo zij inderdaad gescheiden zou zijn, zij om die reden terecht zou komen in onmenselijke omstandigheden aangezien zij een hoogopgeleide, zelfstandige vrouw is. Dat zij thans werkloos is, zoals zij stelt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij altijd heeft gewerkt in Gaza en niet aannemelijk maakt dat zij dit nu niet meer zou kunnen. Verzoeksters verwijzing naar de huidige sanitaire omstandigheden omwille van Covid-19 doen geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

8.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoekster beschikt over een identiteitskaart en een verlopen paspoort, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische

terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï

nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals verzoekster suggereert, is dan ook geen sprake.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoekster geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19 pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Dat verzoekster duidelijk niet in de negatieve aandacht stond van Hamas wordt overigens bevestigd door het feit dat uit haar verklaringen blijkt dat zij op legale wijze in het bezit van haar eigen paspoort voorzien van een Noors visum Gaza verlaten heeft om een opleiding in Noorwegen te volgen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Het louter citeren van algemene informatie in de “bijkomende nota” doet geen afbreuk aan het voorgaande.

8.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.2.2.1. Beoordeling

8.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

8.2.2.3. Uit de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende

dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeer mars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichte eenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de Islamitische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en

landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die

zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 en 2020 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoekster geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoekster toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het Hof van Justitie heeft de aard van de ‘persoonlijke omstandigheden’ niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij/zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem/haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoek(st)er een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen en die nog niet werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de "bijkomende nota" komt verzoekende partij niet verder dan algemene informatie die niet op haarzelf is betrokken.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS